

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Agent of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SAŽETAK
DHABI PROTIV ITALIJE
zahtjev broj 17120/09
presuda od 8. travnja 2014. godine

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva bio je državljani Tunis koji je u relevantnom razdoblju živio u Italiji na temelju zakonite boravišne i radne dozvole. Godine 2001. podnositelj je zatražio obiteljski doplatak, sukladno Zakonu iz 1998. godine. Smatrao je kako mu, unatoč tome što nije talijanski državljani, što je bio zakonski uvjet, pripada pravo na navedeni doplatak temeljem Euro-mediteranskog sporazuma koji je Italija ratificirala 1997. godine.

Nakon što je njegov zahtjev odbijen, podnositelj je podnio žalbu. U žalbi je zatražio da nadležni žalbeni sud postavi prethodno pitanje Sudu Europske unije u Luksemburgu o tome je li, prema Euro-mediteranskom sporazumu, dozvoljeno tuniskom radniku odbiti zahtjev za obiteljski dodatak iz Zakona iz 1998. godine. Žalbeni sud, da potom i revizijski sud odbili su podnositeljev zahtjev za obiteljski dodatak, bez postavljanja prethodnog pitanja Sudu Europske unije.

OCJENA SUDA

Nacionalni sudovi protiv čijih odluka nema prava žalbe prema domaćem pravu obvezni su obrazložiti svoje odbijanje da podnesu prethodno pitanje Sudu Europske unije o tumačenju prava Europske unije, imajući u vidu iznimke koje su uspostavljene u sudskoj praksi Suda Europske unije. Trebaju, dakle, iznijeti razloge zbog kojih smatraju da pitanje nije relevantno, da je Sud Europske unije već protumačio spornu odredbu ili da je očigledno na koji način treba primijeniti europsko pravo, bez ikakve dvojbe.

Stoga, kad Europski sud razmatra članak 6. Konvencije u ovom kontekstu, njegova je dužnost utvrditi jesu li domaće odluke odgovarajuće obrazložene. U ovom predmetu, Sud je utvrdio da protiv odluke Kasacijskog suda nije postojalo pravo žalbe. Stoga je taj sud bio obavezan obrazložiti zbog čega odbija postaviti prethodno pitanje o primjeni europskog prava. Međutim, Kasacijski sud nije se ni na koji način osvrnuo na zahtjev za postavljanje prethodnog pitanja Sudu Europske unije, niti je obrazložio zbog čega smatra da tom sudu ne treba postaviti prethodno pitanje. Dakle, iz obrazloženja nije razvidno smatra li nadležni domaći sud to pitanje irelevantnim za predmet, ili smatra da je pitanje odnosi na odredbu europskog prava koja je dovoljno jasna ili već protumačena od strane Suda Europske unije ili pak da je domaći sud jednostavno ignorirao pitanje. Obrazloženje Kasacijskoj suda ne sadrži nikakvo pozivanje na sudsku praksu Suda Europske unije. Ovo je Sudu dostatno da zaključi da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Budući da se pitanje povrede članka 14. Konvencije i diskriminacije uvijek razmatra zajedno s pitanjem povrede nekog od drugih temeljnih prava iz Konvencije, Sud je razmatrao je li došlo do povrede članka 14. zajedno s člankom 8. Konvencije (pravo na poštivanje privatnog i obiteljskog života).

Sud je utvrdio kako je podnositelj zahtjeva tretiran drugačije od radnika EU koji su, poput njega, imali velike obitelji. Za razliku od tih radnika, on nije imao pravo na obiteljski dodatak jer nije bio državljanin države članice EU.

Dakle, podnositelj je isključivo zbog svog državljanstva bio u lošijem položaju od drugih osoba u sličnoj situaciji.

Pri ocjeni je li postojalo objektivno i razumno opravdanje za takvu razliku u postupanju, Sud je primijetio da je podnositelj imao zakonitu boravišnu i radnu dozvolu u Italiji, što znači da je dugoročno boravio u Italiji, a njegov je boravak bio u skladu s imigracijskim propisima. Bio je osiguran kod tijela kojem je plaćao jednake iznose osiguranja, na isti način i na istoj osnovi kao i radnici EU. Dakle, nije pripadao krugu osoba koje ne doprinose financiranju javnih službi, a kojima bi država imala legitiman interes ograničiti pristup skupim javnim uslugama. Iako je Sud prihvatio „*nedovoljna proračunska sredstva*“ kao legitiman cilj zbog kojeg je podnositelju odbijen zahtjev za obiteljski dodatak, naglasio je kako taj cilj sam po sebi ne opravdava različito postupanje prema podnositelju, te da su vlasti trebale postići pravičnu ravnotežu u odnosu na upotrijebljenu mjeru.

U pogledu proporcionalnosti mjere, Sud je utvrdio da je razlog zbog kojeg podnositelju nije odobren obiteljski dodatak isključivo njegova nacionalnost. Sud je naglasio kako bi ga samo vrlo jaki razlozi mogli navesti na to da zaključi kako je razlika u postupanju isključivo na temelju nacionalnosti sukladna Konvenciji. U okolnostima ovog predmeta, ne dovodeći u pitanje široku slobodu procjene koju uživa država u području socijalne politike, „*nedostatak proračunskih sredstava*“ koji je Vlada iznijela kao razlog nije dovoljan da uvjeri Sud kako je razlika u postupanju bila proporcionalna, a time i sukladna članku 14. Konvencije. Zbog toga je utvrdio povredu članka 14. zajedno s člankom 8. Konvencije.

PRAVIČNA NAKADA

9.416,05 eura - materijalna šteta

10.000,00 eura - troškovi postupka